

Overweging *Land van genade en verdriet - 9*

wat te doen met het oude
dat zo lustig meestinkt in het nieuwe
het oude virus bemant al flink de nieuwe kleppen
hoe herken je het oude
met zijn racisme en slijm
zijn onveranderlijke bezittelijke voornaamwoord
wat is de verleden tijd van het woord haat
wat is het symptoom van ontmenselijkt bloed
van pijn die geen taal wilde worden
van pijn die geen taal kón worden
wat moet je met het oude
hoe word je jezelf tussen anderen
hoe word je heel
hoe word je vrijgemaakt in begrip
hoe maak je goed
hoe snijd je schoon
hoe ver kan de tong overhellen naar tederheid
of de wang raken aan verzoening
een punt
een lijn die zegt: van hier af aan
van dit moment af
gaat het anders klinken
want al onze woorden liggen naast elkaar op de tafel
bibberend van mensenkleur
nu kennen we elkaar
elkaars hoofdhuid en elkaars geur elkaars bloed
we kennen de diepste geluiden die
onze nieren maken in de nacht
langzaam worden wij elkaar
opnieuw
nieuw
en hier begint het

Antjie Krog, uit: *Kleur komt nooit alleen*, vertaling: Robert Dorsman, Amsterdam 2002

Gebed tot de Levende

Ben jij wit of zwart of nog een andere kleur? Of maakt kleur voor jou niet uit?
Waarom moet het protest dan zo luid zijn en het verzet zo hevig?
Of is het meer dat onze oren zijn verstopt en onze ogen scheel zien?
Dat wij verstokt wit zijn, door en door, onze huid voorbij?
Onderricht ons dan opnieuw en terdege:
'Allemaal kinderen van de Levende en niemand tweederangs.'
Amen

Zegen

Dat wij zijn gezegend als mensen in alle kleuren van regenboog,
dat wij zijn gezegend als broers en zusters, elkaars gelijken,
dat wij zo elkaar behoeden en bewaren
vandaag en alle dagen.
Dat die genade ons toevalt in de Naam van God de Levende.

